

ikke, at der ikke kan være Mange i Folkethinget, der mene, at det burde have en videregående Indflydelse, og jeg siger heller ikke, at det ikke bør have den, det er et Spørgsmaal, der ikke vedkommer denne Sag. Det, hvormed Striden nu dreier sig, er ganske simpelt og klart det Spørgsmaal: Skal Folkethingets Nei ligeoverfor nye Fordringer paa Finantsloven være et virksomt Nei, eller skal det ikke være det? Derfor vi vilde give Spørgsmaalet en mere general Form, saa vil jeg sige, at der i den Fordring, Folkethinget fremsætter, kun findes den almindelige Sætning, at enhver Lovgivningsfaktor har et absolut Veto ligeoverfor nye Fordringer paa Bevillinger paa Finantsloven. Naar Spørgsmaalet saaledes præciseres — og Andet kan ikke udledes deraf — vilde det jo dog være forbausende, om der særlig fra den konservative Side i vort politiske Liv og særlig fra det høje Lands-thing skulde kunne reises nogen Indsigelse derimod. Tværtimod, dersom en saadan Sætning blev bestridt, vilde jeg kunne forstaa, at der fra anden Side blev reist Indvending derimod, og det er ogsaa stet tidligere, men at negte den enkelte Lovgivningsfaktor Ret til absolut Veto i nye Bevillings-spørgsmaal, er Noget, jeg aldrig kan tro, at Regjeringen, der kalder sig konservativ, og Lands-thinget, der er konservativt, vilde indlade sig paa. Jeg kan derfor ikke tro Andet end, at vi i Virkeligheden endnu ikke ere komne til fuldstændig Forstaaelse af, hvad det er, vi her ville. Gæden og mange andre Ting, der nu ere blandede ind i Striden, have en Uklarhed bevirkende Indflydelse paa Opfattelsen, thi dersom det var klart for ærede Modstandere, hvad der kun ligger os imellem, vilde de intet Dieblisk kunne modsætte sig det. Tværtimod forekommer det mig, at de maatte ønske at faae det slaaet fast, for at faae den almindelige Sætning slaaet fast, som kan udledes deraf. Ser jeg nu hen til, hvorledes man tænker sig at ville gennemføre den Politik, der nu fra Regjeringens Side føres, som gaar ud paa at bestride Folkethingets Ret til et absolut Veto paa dette Omraade, kan jeg heller ikke se Andet, end at man derigennem kommer til Konsekvenser, som man neppe i dette Dieblisk tænker sig. Et af To maa være Tilfældet. Enten er det, som det rigtigt er fremhævet i det andet Thing, Tilfældet, at den midlertidige Finantslov er utilstrækkelig til en virkelig, alle Interesser befordrende Førelse af Regjeringen, og i saa Tilfælde forekommer det mig, at man saa hurtigt som muligt paa et andet Sted maatte sørge for at indkomme Folkethinget, navnlig da det kun dreier sig om i og for sig saa fornuftige og konstitutionelt rigtige Fordringer. Eller ogsaa er Forholdet saaledes, at man be-
tragter den midlertidige Lov, ved Hjælp af en noget kraftig Fortolkningskunst i Forbindelse med en

bevilling, som tilstrækkelig til at holde os oven Vandet. Det kan jeg imidlertid ikke antage. Der vil dog være ialtsald eet Spørgsmaal, som jeg skal nævne, nemlig det om Dyrtdistilleret, som ikke vil kunne løses ad nogen af de to Veie. Altsaa maa vel det Tredie være klart for Udføllige, at de tænker sig, at de Dnsker, som de have, skulle fyldestgøres ved ren og slyer Uvovlighed, ved ren Misbrug af Bevillingsmyndigheden og ved at gaa stik imod selve Forfatningen. Hvis det er Tilfældet, siger jeg, at jeg ikke tror, at Nogen enten i dette eller det andet Ting for alvor tænker derpaa. Jeg paaastaar endnu, hvad jeg tidligere, hver Gang en Konflikt paa Finantsloven, medens Thingene have været draget alvorlig frem, har gjort opmærksom paa, at Intet vilde være mere skækkende netop for en konservativ Politik og det andet Thing, end om vi virkelig kom til en Kræsis, der lagde i Regjeringens Haand den faktiske Myndighed til at tage Pengene selv. Mærkelig nok er det, at dette, om ikke her i Salen, saa udenfor, men jeg tror ogsaa her i Salen, er blevet opfattet som en Trusel fra min Side mod Andre. Det er saa langt fra Tilfældet, at det er en Paapegelse af Noget, som er en ganske rolig og kold Logik, Enhver vil være nødt til at indrømme, og som jeg for mit Vedkommende agter bestandig at gjentage, fordi jeg tror, det er en Sandhed, man med Liden vil komme til at indse, og som jeg ikke tror, det er ønskeligt, at man kommer til at indse altfor sildig, thi det kan blive saa sildig, at det er bagefter. Jeg ventter ikke at kunne overbevise ærede Modstandere i dette Dieblisk, thi jeg tror ikke, at man endnu er saa rolig, naar dette Spørgsmaal drages frem, at det er let at overskue det. Men altsaa, selv naar jeg ser paa de Konsekvenser, en saadan Holdning kan føre til, forstaaer jeg ikke, at man vil føre en saadan Kamp ivrig for at fastholde Modstanden imod dette Things Fordringer, naar det virkelig er klart, hvad det er, dette Thing forlanger, og jeg betvivler meget, at Nogen for Alvor skal kunne lægge Mere ind deri, end jeg har nævnt. Jeg tør derimod paa ingen Maade sige, at ikke Mange kunde ønske at tilstræbe for Folkethinget en større Indflydelse paa Finantsloven, og at dette Things Indflydelse, ikke er større, men der kan af vore Forslag selv ved den videste Fortolkning ikke udledes mere end en absolut Fordring for enhver Lovgivningsfaktor paa at kunne modsætte sig nye Bevillinger. Jeg tror ikke, at man paa dette Trin af Sagen kan naae videre end at bidrage til at gjøre dette klart. Jeg tror, at det tilbørlig er stet fra anden Side ved den Diskussion, der har fundet Sted, og jeg for mit Vedkommende har villet gjøre det endnu klarere. Skulde det være lykkelig mig, vil jeg være tilfreds dermed, og indskrænke mig dertil, thi jeg tror ikke, at der i dette Dieblisk naas noget andet